

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Petrem Sedlákem ve věci

žalobce: **Z. T. (X)**
st. příslušnost: R. U.
t. č. pobytem: X
doručovací adresa: X

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem P.O.Box 21/OAM, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 10. 2025, č. j. OAM-1052/ZA-ZA11-D02-2025,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 3. 10. 2025, č. j. OAM-1052/ZA-ZA11-D02-2025, **se ruší** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** nahradit žalobci náklady řízení ve výši 90 Kč ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Žalovaný **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalovaný napadeným rozhodnutím rozhodl, že žádost žalobce o mezinárodní ochranu je nepřípustná dle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále

jen „zákon o azylu“), řízení o žádosti zastavil dle § 25 písm. i) zákona o azylu a určil, že příslušným státem k projednání žádosti je podle čl. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 („nařízení Dublin III“) Litevská republika.

II. Vyjádření účastníků

2. Proti napadenému rozhodnutí podal žalobce včasnou žalobu. Namítl porušení řady ustanovení právního řádu ČR a v podrobnostech uvedl, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů jednak ve vztahu k nevyužití diskreční pravomoci dle čl. 17 nařízení Dublin III. a jednak ve vztahu k posouzení systémových nedostatků azylového systému Litevské republiky.
3. Stran čl. 17 nařízení žalobce uvedl, že jeho soukromé a sociální vazby odůvodňují využití diskrečního oprávnění, do Litvy nikdy nechtěl cestovat, měl jen litevské vízum a v době správního řízení si zde vytvořil vazby, které v Litvě nemá. K uvedenému odkázal na zákaz zneužití správního uvážení. K nepřezkoumatelnosti úvah o systémových nedostacích azylového systému v Litvě odkázal na judikaturu správních soudů a zprávy Evropského podpůrného úřadu pro otázky azylu (EUAA), Amnesty International (AI) a řízení vedené u Evropského soudu pro lidská práva.
4. Žalovaný ve svém vyjádření navrhl zamítnutí žaloby s tím, že žalobce je držitelem povolení k pobytu vydaného Litevskou republikou (9. 10. 2024 – 24. 2. 2025) a Litevská republika uznala svoji příslušnost k posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu. Na žalobce se tak vztahuje čl. 12 nařízení Dublin III. Žalobní argumentace podle něj není důvodná.

III. Posouzení věci krajským soudem

5. Žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.). Žaloba je přípustná (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.).
6. Žaloba **není** důvodná.
7. Podle čl. 3 odst. 1 věty druhé nařízení Dublin III *žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III*. Výjimku představuje situace popsaná v čl. 3 odst. 2 věty druhé, dle které *není-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát*.
8. Podle čl. 12 odst. 4 nařízení Dublin III platí, že *pokud je žadatel držitelem pouze jednoho nebo více povolení k pobytu, jejichž platnost skončila před méně než dvěma roky, nebo jednoho či více víz, jejichž platnost skončila před méně než šesti měsíci a na základě nichž mohl vstoupit na území členského státu, použijí se odstavce 1, 2 a 3, dokud žadatel neopustil území členských států*.

Pokud je žadatel držitelem jednoho nebo více povolení k pobytu, jejichž platnost skončila před více než dvěma roky, nebo jednoho či více víz, jejichž platnost skončila před více než

šesti měsíci a na základě nichž mohl vstoupit na území členského státu, a pokud žadatel neopustil území členských států, je příslušný členský stát, ve kterém byla podána žádost o mezinárodní ochranu.

9. Žalobce v žalobě nezpochybňuje, že podle kritérií v kapitole III nařízení Dublin III je k vyřízení žádosti příslušná Litevská republika. Žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu dne 15. 9. 2025. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce disponoval pobytoým oprávněním v Litvě – PKP LTU č. 760393134 s platností od 9. 10. 2024 do 9. 10. 2026, který byl zneplatněn ke dni 24. 2. 2025. Předchozí kritéria uvedená v nařízení v případě žalobce splněna nejsou a Litevská republika je proto dle čl. 12 nařízení Dublin III příslušná k posouzení žádosti žalobce.
10. Z obsahu správního spisu plyne, že v rámci správního řízení žalobce uvedl, že je státním příslušníkem Republiky Uzbekistán, uzbeké národnosti, muslimské víry, bez politického přesvědčení, ženatý, má čtyři děti. Do ČR přicestoval 2. 12. 2024 letecky, v minulosti pobýval v ČR na polské povolení v letech 2017-2019. Je zdravý, o mezinárodní ochranu žádá pro pomoc, potřebuje vydělat peníze na dům, léčbu syna a dluhy. Litevské povolení k pobytu bylo levnější, do Litvy nikdy nejel. V ČR ani EU nemá příbuzné, v Litvě nikoho nezná, neví, jak by se tam živil. V rámci seznámení s podklady zopakoval potřebu zařídit ubytování pro rodinu, zajistit peníze na léčbu syna a splatit dluhy.
11. Pokud jde o žalobu, tak žalobce brojil předně proti nedostatečnému zdůvodnění neaplikace čl. 17 nařízení Dublin III., žalovaný k tomu v napadeném rozhodnutí uvedl, že žalobce nemá na území ČR nukleární rodinu, není závislou osobou a jeho důvody jsou čistě ekonomického rázu. Soud souhlasí se žalovaným v tom, že žalobce ve správním řízení neuvedl žádné důvody, proč by měla ČR postupovat ve smyslu citovaného ustanovení. V takovém případě by velmi stručné odůvodnění je zcela postačující. Zároveň žalobce neuvedl žádné konkrétní důvody ani v žalobě, natož aby je specifikoval. Obecný odkaz na to, že má v ČR práci a známé, není z pohledu soudu dostačující k doložení natolik intenzivního vztahu k ČR, aby se žalovaný musel opětovně zabývat aplikací čl. 17 nařízení Dublin III. S ohledem na tvrzení žalobce v rámci správního řízení nešlo v žádném případě o zneužití správního uvážení žalovaným. Pokud žalobce nic neuvedl, neměl se žalovaný čím zabývat.
12. Jinou otázkou je hodnocení systémových nedostatků litevského azylového systému. Obecně dále platí, že právní řád a společný azylový systém vychází z předpokladu, že se zřetelem na úroveň ochrany základních práv a svobod v členských státech Evropské unie se považují členské státy navzájem za bezpečné země původu, a to pro veškeré právní a praktické účely spojené se záležitostmi azylu. Zároveň není za běžných okolností důvodu se domnívat, že by některý z členských států trpěl pronásledováním či působením vážné újmy na svém území v případě státních příslušníků třetích zemí. Pokud nevyjdou v řízení najevo konkrétní náznaky dosahu hrozby ze země původu i na příslušný členský stát, není povinností žalovaného se možným přesahem obav žadatele na území jiného členského státu výslovně zabývat (srov. obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 1. 2017, č. j. 2 Azs 222/2016–24).
13. Soud sice vnímá to, že související námitka byla poprvé vznesena až v žalobě a že žalobce nic o nedostacích azylového systému v Litvě v průběhu správního řízení

netvrdil, nicméně úvahy o dostatečnosti azylového systému v cílovém státě jsou úvahami žalovaného, který musí vycházet z obsahu svého správního spisu. V nyní posuzované věci je nicméně obsah správního spisu v rozporu s odůvodněním napadeného rozhodnutí.

14. Napadené rozhodnutí je rozhodnutím podle zákona 500/2004 Sb., správního řádu, a dle § 68 odst. 4 věty první citovaného zákona platí, že *v odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.*
15. Žalobce byl jako s podkladem pro vydání rozhodnutí seznámen s listinami „*Žádost o převzetí do Lotyšské republiky ze dne 22. 9. 2025, Akceptace z Lotyšské republiky ze dne 24. 9. 2025 a Lotyšsko, informace OAMP – Azylový systém ze dne 11. 6. 2025*“.
16. Nic z toho ale správní spis neobsahuje. Obsahuje totiž žádost o převzetí do Litevské republiky ze dne 22. 9. 2025, akceptaci z Litevské republiky ze dne 24. 9. 2025, informací OAMP ze dne 17. 6. 2025 – Litva – Azylový systém.
17. Už z uvedeného důvodu nemůže napadené rozhodnutí obstát. Nicméně i kdyby soud vycházel z toho, že správní rozhodnutí bylo vydáno na základě zprávy o Litvě, tak ani pak nemůže napadené rozhodnutí obstát.
18. Informace OAMP ze dne 17. 6. 2025 – Litva – Azylový systém, Řízení o mezinárodní ochraně, azylová legislativa, dublinský systém, azylová střediska, přijímací podmínky, zajišťování a azylové a dublinské statistiky představovala jediný podklad, který si žalovaný o Litvě opatřil do správního spisu. Soud pomíjí to, že daná zpráva je více než stručná, co ale pominout nemůže, je její obsah. V dané zprávě je výslovně uvedeno, že jediné registrační litevské středisko se nachází v Pabradė (další dvě byla uzavřena) s tím, že v tomto registračním středisku existovaly nedostatky jako nedostatečné vytápění, nevyhovující strava, nevhodný přístup ze strany personálu, problematický přístup k lékařské péči; zařízení je podle této zprávy předmětem rozsáhlé kritiky ze strany pozorovatelů a nevládních organizací kvůli špatným podmínkám, opakovaným obviněním z nepřiměřeného použití síly a přelidnění. K zajištění navíc dochází i ve zvláštních zařízeních na hranicích nebo tranzitních zónách, jejichž úplný seznam není k dispozici a jejichž kvalita se výrazně odlišuje; tato zařízení byla kritizována za nevyhovující hygienické podmínky, vybavení, stravování a uprchlíci v nich mohou být drženi až 28 dní.
19. V napadeném rozhodnutí ale ve vztahu k systémovým nedostatkům azylového systému Litvy žalovaný ze své vlastní zprávy vůbec nevyšel. Žalovaný uvedenou zprávu dokonce v napadeném rozhodnutí vůbec necituje. Soud se tak jen může ptát, k čemu si ji žalovaný vlastně opatřil, jak s ní naložil a jak ji vyhodnotil (nejspíše nijak). Takové rozhodnutí ovšem nemůže absolutně obstát.
20. Zpráva žalovaného, která je podkladem rozhodnutí, jasně upozorňuje na určité nedostatky azylového systému Litvy (na které byl žalovaný i opakovaně upozorněn rozsudky Krajského soudu v Praze např. ve věcech sp. zn. 48 Az 8/2024 – rozsudek ze dne 26. 7. 2024, sp. zn. 45 Az 18/2024 – rozsudek ze dne 31. 3. 2025, či rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 12. 2. 2025, č. j. 16 Az 39/2024-43) a žalovaný na to

nijak nereaguje a namísto toho uvádí nicneříkající obecné odstavce o tom, že mezinárodními orgány nebylo vydáno žádné závazné rozhodnutí, které by *jednoznačně* deklarovalo systematické nedostatky řízení o udělení mezinárodní ochrany nebo přijímání žadatelů v Litvě.

21. Žalovaný nijak nevysvětluje, proč jeho vlastní zjištění o problémech v přijímacích střediscích v Litvě nejsou pro věc podstatná. Nijak nevysvětluje, proč si neopatřil další podklady k situaci v přijímacích střediscích v Litvě. Nijak nevysvětluje, proč je přemístění žalobce do Litvy v kontextu jeho vlastních zjištění v souladu s pravidly azylového systému EU. Napadené rozhodnutí je proto zcela nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
22. S ohledem na to, že napadené rozhodnutí neodpovídá obsahu správního spisu, a s ohledem na to, že protokol o seznámení s podklady neodpovídá obsahu správního spisu, nemůže soud jakékoliv úvahy žalovaného, které byly vtěleny do napadeného rozhodnutí, vůbec hodnotit. Žalobou napadené rozhodnutí je zcela nepřezkoumatelné, žalovaný nijak nehodnotí zjištěné skutečnosti a namísto toho se opírá negativní skutečnosti, které nelze nijak prokázat; nehodnotil ani vlastní zjištění a jejich dopad do právní sféry žalobce. Navíc se zjištěnými skutečnostmi žalobce procesně správně neseznámil.
23. Žalobní námitky proto krajský soud shledal důvodnými.

V. Závěr a náklady řízení

24. S ohledem na vše shora uvedené nezbylo zdejšímu soudu nic jiného, než zrušit žalobou napadené rozhodnutí dle § 76 odst. 1 písm. a), b) i c) s.ř.s. s tím, že v dalším řízení je žalovaný vázán shora uvedenými právními názory zdejšího soudu ohledně způsobu zjišťování skutkového stavu (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).
25. Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Z obsahu soudního spisu soud zjistil, že žalobce vynaložil celkem 90 Kč na poštovné a soud proto zavázal žalovaného k jejich úhradě. Procesně neúspěšný žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení.
26. O návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě soud již samostatně nerozhodoval, neboť bylo ve věci rozhodnuto meritorně ve lhůtě pro rozhodnutí o tomto návrhu.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o ní musí stěžovatele zastupovat advokát. To neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, právnické vzdělání, které se vyžaduje pro výkon advokacie.

Brno 28. listopadu 2025

Petr Sedlák, v. r.
samosoudce